

8x3 zeigt Vielfalt

Orte & Figuren im Sozialraum

Übersetzungen zum Gottesdienst

Durst nach Glück

Von der Vielfalt vor
unserer Haustür

Teile des Gottesdienstes *Durst nach Glück – Von der Vielfalt vor unserer Haustür* bieten wir Ihnen hier in Englisch, Russisch und Farsi an.

Für Sie übersetzt haben wir jeweils:

- Die Bibelerzählung über Hagar
- Die Predigt
- Das Schlussgebet – 1. Und 2. Vorschlag

Herzlicher Dank für die Übersetzungen geht an **Sepideh Salahii** (Farsi), **Anatolii Korzhov** (Russisch) und **Elke Bundscherer** (Englisch). Wir wünschen Ihnen einen gesegneten interkulturellen Gottesdienst!

- Christof Hechtel, Pfarrer, Referent für Verkündigung und Bild, Kirche und Kunst, Beratungen und Coaching zum Gottesdienst, Gottesdienstinstitut der Evang.-Luth. Kirche in Bayern
- Valerie Ebert-Schewe, Pfarrerin, Referentin für Zielgruppengottesdienste, offene Gottesdienstformen und Aus-und Fortbildung, Gottesdienstinstitut der Evang.-Luth. Kirche in Bayern
- Martina Jakubek, Dipl. Sozialpädagogin (FH), Referentin für Alter und Generationen
- Dr. Sabine Arnold, Osteuropahistorikerin, Referentin für Vielfalt in der Gemeindeentwicklung und Interkulturalität

Herzlichen Dank für die wunderbare Zusammenarbeit.

Übersetzung ins Englische

Narration - Bibelerzählung

At first Hagar thought she had heard wrong. She waited in disbelief outside in front of the tent while Sarah was working inside. Then the mistress appeared, Hagar's belongings in her arms. Without a word, she dropped the bundle to the ground and turned to go. But you can't... hissed Hagar. That was as far as she got. With an ice-cold voice, Sarah cut her off: I can't? - Well. I am Abraham's wife, and you are my slave. And it's quite simple: There is no more room for you here. I'm sure you'll find a corner with the women of the cattle men. At least they speak the same language as you. Oh, and: When your brat is born, send someone over. Perhaps Abraham will accept him. Maybe not. We'll see if it's a child worth having.

Hagar's heart raced. With a flushed head, she picked up a blanket, fur, and clothes from the dust. She pressed her lips together tightly. Her thoughts were racing: You'll be sorry! After all, it's me who gets a child from the Master and not you! You yourself wanted me to become his concubine. And now you can't handle it! Abraham will not be thrilled.

You'll see. He brings me back from the dust. Me and my child. There's nothing you can do about it! Upright, Hagar walked away to the back tents. As soon as she had found a new place to sleep, she lied down on her bed. She pulled the blanket over her head and cupped her face in her hands. Hagar wept silently. All alone. Throughout the night. By the first dawn she had made up her mind. She stood up. She packed some bread, a water hose and rolled everything into her blanket. Then she slipped away.

Hagar left the fertile plain behind and walked towards the stony hills. Away from here, she just wanted to get away. Hastily she put step before step. Only when she reached the top and saw a wide branching valley below her did she pause briefly on the rocky outcrop. She deliberately did not turn around. Hagar was sure: It's not my fault. She stood there defiantly, her brow furrowed: Haven't I done everything I was asked to do for years? Didn't I always guide the other slave girls well? Have I ever moaned about work? I would never have dared. I was born unfree, and I will die unfree. But now I would have been entitled to it - a break and a little respect. For I, Hagar, I will give Abraham his first child! She shouted this last sentence out into the rocks. Upset, she lifted her bundle onto her back and began the descent into the valley. She followed the dried-up watercourse towards the east. Hagar's feet were burning. Hot air made it difficult to breathe. Worried, she looked up at the sun, which was rising higher and higher. But at some point, she spotted the first green blades of grass behind a bend. Relieved, she went on. She heard the water before she saw the source. Hagar wet her glowing red face with her hands. Then she sank down exhausted on the grass. After a while, her breathing calmed down. Leaning against a stone, she closed her eyes and fell asleep.

The sun was already beginning to set again, and the oasis was now almost completely in the shade. Then Hagar heard a voice: Hagar! Hagar! Someone shouted. Without hesitation, Hagar jumped to her feet. This is what was expected of a slave girl. At the same time, something inside her fought back. Hagar backed away and covered her ears. She didn't want to listen. Not getting the next job. But what she heard further made her eyes widen. It was not an order. It was a question: Hagar, Sara's maid, where do you come from and where are you going? Astonished, Hagar lowered her hands. Speechless in amazement, she looked at the strange being in front of her. It did not

appear to be a human being. Something was so very different. And Hagar felt quite different herself. With a beating heart, the slave thought: Someone asks me what I want? This has never happened to me before! And what on earth am I supposed to say now?

She looked down at her dusty feet. She stood there for a small eternity without saying a word. Then she screwed up her courage: I come from behind these hills. From the camp of Abraham and my mistress Sarah. It was no longer home for me there... I can't be a servant all the time... I will... I must... find something new.

Inquiringly, Hagar looked up, straight into the creature's face. The stranger's eyes rested on her. Serious and friendly, kind, but without false promises. Imperceptibly, he shook his head. Then all the colour drained from Hagar's face. She squatted down and crouched like a child. I know... Hagar spoke tonelessly, as if to herself. I have to turn back. There is nothing here but grass and water - no food, no supplies, no tent roof. It's good here for the moment. Finally, a break from the drudgery of my years. But.... Hagar's eyes filled with tears: But here I am all alone.

Once again, the stranger shook his head. Gently he touched Hagar's shoulder and helped her up. Hagar, Sarah's maid, your life was hard, and it doesn't get easier. You must serve your mistress Sarah. And deliver your child into the world. Ishmael will be his name, your son. This means "God hears". God listens to you and your misery. Your child will grow up - strong and defiant like a wild donkey. He will not be overlooked. Children and children's children will remind you of this.

In disbelief, Hagar looked at her belly, then into the stranger's face and back again. She tried to imagine: Her son Ishmael, who would become the father of a large family. And how she herself sat old and grey in the tent, in front of which two dozen of great-grandchildren were playing and laughing. Hagar's heart was suddenly lighter. What a promise! No human being tells you anything like that. Who are you to tell me such a thing? An angel? That's what she wanted to ask. But when Hagar looked around, she was alone again. She only heard the source. The cool, fresh water bubbled lively and without interruption. Hagar wetted her forehead and hands. Then she cupped her hands together and drank with big gulps. It tasted delicious. She felt refreshed and alive. Hagar took a deep breath. She whispered: He, praise be to Him, has found me. He, praise be to Him, provides for me. Hallelujah! Hagar spread her hands to heaven and cried out: You are a God who sees me. Me - even though I am no more than a maid. Me - even if I am alone in the desert. Me - even if there is no answer to my questions.

Hagar took her water hose and filled it to the brim. She thought: Water from the source of the Living One who sees me. I'm coming home with this.

Sermin- Predigt

You are a God who sees me

Dear congregation,

"You are a god who sees me", these words made her famous. They will always be associated with her name. Countless people are grateful for this one sentence of the slave girl Hagar: "You are a God who sees me." These words are close to many people. Not just since yesterday, but since thousands of years. I imagine people who might have spoken this sentence: The serf farmer from the Middle Ages who wants to get his family

through: "You are a god who sees me." The queen who was dropped by her husband into nothingness: "You are a god who sees me." A day labourer who does not have much chance of success: "You are a God who sees me."

To be seen... With Hagar it is not about a need to be seen as we know it in our media age. It is not about applause under the eyes of many. Or about comparing how many followers someone has on Instagram. In Hagar's case, the words fall into loneliness. The path she has taken seems to have come to an end. Life looks messed up. Death seems closer to her than life. Suddenly she hears questions: Where are you from? Where are you going? Who is it that is interested in her? Yes, there is someone who is not indifferent to how she is doing. These questions are like a door opener. Now she can tell how it all came about. She can find words for what is going on inside her. Who is speaking? Just like that? Or is it an angel? Hagar very quickly finds an answer to this question: It is God. God asks for her. Obviously, God knows her path. He who made heaven and earth watches over her life. This is important to him. Can that be? Yes. Hagar sees this and says: "You are a God who sees me".

Where do you come from, where are you going?

When I look at the lives of the people we have heard about in this service, I become silent... The diversity of life flashes. Happiness. Joy of life. Freedom. Love. The song "Da wohnt ein Sehnen tief in uns" (There is a longing deep within us) hints at all this in just a few verses. But it does not conceal the other side of life: Life can also be hard. Tragic. Unfair. Incomprehensible. Without prospects. One thing I wish for - and I may well say - we wish for as a congregation: That the people who are experiencing the dark side of life meet someone who asks exactly these questions: Where are you from? Where are you going? Anyone and everyone can say something in response to these questions. Do you also know that it becomes easier when you can talk? It does you good when someone sits with you, listens to you, and stands by you. When someone is just there. You can say what gets to you. What makes you sad. Or angry. What you understand or don't understand. Perhaps also what you are ashamed of. Or what you are afraid of. Those who open up a space for others to talk in this way are actually saying: You are important. Your life is important. I hear your questions. Here I am. I am by your side. That is what God said to Hagar: Here I am. I am at your side. And Hagar understood and said: "You are a God who sees me".

Yes, this is your life

The story of Hagar is told through all times and in all countries of the earth because there was not only talk. There was something that has also happened. The feeling that someone is there to see her has given her courage. She was touched by the fact that God was looking at her unglamorous life. Hagar recovers her vitality, because she feels: My life is important to the great God who is responsible for the whole world.

Not all problems are solved at once. But Hagar was able to get up and draw water from the source. Water that had an effect on her like water from the source of eternal life. Asterix had his magic potion that made him invincible. Hagar did not need that much. A sip from this source was enough for her. She could suddenly say: Yes, now I am prepared for what is to come. In today's words, we would perhaps say: Now she knew:

this life is my life. No matter what it looks like. And God says yes to this life. She will find her way. And will be able to walk it.

Lord, be near us

I said that earlier: When I look at the lives of the people we have heard about in this service, I become silent. There is a reason for this. Because not everyone is as lucky as Hagar. Not all of us find strength in life in the desert. Some search for years, decades. Others wander around through the world and find no way to accept help. Some even throw their lives away. That makes me silent. But not quite. We as Christians can always bring before God what is on our mind. We can put everything in God's hands where we are at the end of our wits. I just want to sit down for a moment - metaphorically speaking - next to Hagar. And next to all the people who know situations like that of Hagar. I would remain silent. And then pray quietly:

"God save us, God protect us, and God be with us on our way.

Be our source and bread in our distress in the desert, be around us with your blessing. Be our source and bread in our distress in the desert, be around us with your blessing."

(EG 171,1),

Amen.

Closing prayer – Schlussgebet

Proposal 1 Vorschlag 1

You are a God who sees me.

How I would like to believe it.

How I would like to trust you. Help me, God, to do it!

You are a God full of goodness and patience

When different habits, lifestyles and opinions collide. When closeness is annoying and patience with other people is difficult.

When everyone sees themselves first and foremost.

Lord have mercy.

You are a God full of compassion

When I don't succeed in doing what is important to me and when I become guilty of others.

When people are hostile to each other.

When my ears are closed to you.

Lord have mercy.

You, God, are the source of life.

When the path leads through the desert.

When everyday life is exhausting, and everything seems stuck.

When access to the sources that renew our strength is missing.

Lord have mercy.

You are a God who cares about everyone.
When I need to see who needs me.
When I need strength to be there for others.
When I am looking for the right words to encourage and tell about you.
Lord have mercy.

You are a God who has overcome the world so that we do not need to be afraid.
When someone is all alone.
When needs and worries get out of hand.
When the path on this earth comes to an end.
Lord have mercy.

You are a God who gives future.
When I reach my limits and repentance is necessary.
When longing makes me set out.
When I need to let go of what I love.
Lord have mercy.

You are a God who sees me. Thanks be to you today and at all times!
Amen.

Proposal 2 – Vorschlag 2

Lord our God,
we look at the world.
At the wide world. And at the world on our doorstep.
We see people near and far.
Old people, young people.
Poor people, rich people.
Happy people, troubled people.
We think about the people,
who were before us and who will come after us.
In doing so, we look up to you, God.
You can give people strength.
You can give people courage.
You can inspire people.
You can help, save, and preserve.
Be with us all, with us who are here. And with those we are thinking of now.
We give you names. We name places. Now here in the silence.

Silence

We pray: Be here, be close to us, God.
Amen.

Übersetzung ins Russische

Повествование - Bibelerzählung

Сначала Агарь подумала, что ослышалась. Она в недоумении ждала снаружи палатки, пока Сара что то делали внутри. Затем появилась госпожа с вещами Агарь в руках. Не говоря ни слова, она бросила сверток на землю и повернулась, чтобы уйти. Но ты не можешь... – сказала сквозь зубы Агарь, она не смогла продолжить, потому что Сара прервала ее ледяным голосом: Это я не могу? Я - жена Авраама, а ты - моя рабыня. Все очень просто: тебе здесь нет места. Я уверена, что ты найдёшь себе приют у жен пастухов. По крайней мере, они говорят на том же языке, что и ты. О, и...: Когда родится ребенок, пришли кого-нибудь. Может быть, Авраам примет его. А может и нет. Посмотрим, будет ли он достойным.

Сердце Агарь бешено колотилось. С пылающим лицом она подняла одеяло, меха и одежду, которые валялись в пыли. Она плотно сжала губы. Ее мысли метались: "Ты еще пожалеешь об этом! В конце концов, у меня будет ребенок от хозяина, а не от тебя! Ты сама хотела, чтобы я стала его наложницей. А теперь ты не можешь с этим смириться! Авраам рассердится. Вот увидишь. Он вернет меня из небытия. Меня и моего ребенка. Ты ничего не сможешь с этим поделать!

Поднявшись, Агарь пошла к палаткам, которые стояли на окраине. Как только она нашла новое место для сна, она легла на свое ложе. Натянув одеяло на голову и спрятав лицо в ладонях. Агарь беззвучно плакала. В полном одиночестве. Всю ночь. С первыми лучами солнца она приняла решение. Поднялась. Собрала немного хлеба, воду все завернула в одеяло и ускользнула.

Агарь оставила позади себя плодородную равнину и пошла в сторону каменистых холмов. Ей просто хотелось уйти подальше отсюда. Она торопливо шаг за шагом устремлялась вперед. И только когда достигла вершины то увидела под собой широкие, разветвляющиеся вадии, она на мгновение остановилась на скалистом выступе. Сознательно не оборачиваясь. Она была уверена, что это не её вина. Она стояла упрямо, нахмутив брови: Разве я не делала все, о чем меня просили в течение многих лет? Разве я плохо наставляла других девушек-рабынь? Я когда-нибудь жаловалась на работу? Я бы никогда не посмела. Я родилась в неволе, в неволе и умру. Но сейчас мне бы немного передышки и немного уважения. Ибо я, Агарь, дам Аврааму первенца! Последнюю фразу она выкрикнула в скалы.

Расстроенная, она взвалила свою поклажу на спину и начала спуск в долину. Она пошла по высохшему руслу на восток. Ноги Агарь горели. Горячий воздух затруднял дыхание. Встревоженная, она посмотрела на солнце, которое поднималось все выше и выше. Но в какой-то момент она заметила первые зеленые травинки за поворотом. Вздохнув с облегчением, она пошла дальше и прежде, чем увидеть источник она его услышала. Агарь ополоснула ладонями свое пылающее красное лицо. Затем обессиленно опустилась на траву. Через некоторое время ее дыхание успокоилось. Прислонившись к камню, она закрыла глаза и заснула.

Солнце уже начало садиться, и оазис был почти полностью в тени. И услышала Агарь голос: Агарь! Агарь! Кто-то позвал. Не раздумывая, она вскочила. Это было то, что требовалось от девушки-рабыни. В то же время что-то внутри нее

сопротивлялось. Агарь отступила назад и закрыла уши. Она не хотела услышать, что ей прикажут сделать. Но она очень была удивлена от того, что она услышала. Это был не приказ. Это был вопрос: Агарь, служанка Сары, откуда ты пришла и куда идешь? Пораженная, Агарь опустила руки. Не говоря ни слова от изумления, она смотрела на странное существо, стоявшее перед ней. Оно не было похоже на человека. В нем было что-то совсем другое. И сама Агарь чувствовала себя совсем по-другому. С колотящимся сердцем рабыня подумала: "Кто-то спрашивает меня, чего я хочу? Такого со мной еще никогда не было! И что же мне теперь сказать?"

Она посмотрела вниз на свои пыльные ноги и простояла так целую вечность, не говоря ни слова. И все же взяв себя в руки сказала: "Я пришла из-за этих холмов". Из стана Авраама и моей госпожи Сары. Там больше не было места для меня... Я больше не могу всегда быть слугой... Я буду... я должна... найти что-то новое. Агарь с любопытством посмотрела, прямо в лицо существа. Глаза незнакомца остановились на ней. Серьезные и дружелюбные, добрые, но без ложных обещаний. Незаметно для себя он покачал головой. Агарь побледнела, присела съежилась как ребенок. Я понимаю... – Агарь говорила беззвучно, как бы про себя. Я должна вернуться. Здесь нет ничего, кроме травы и воды - ни еды, ни припасов, ни крыши над головой. Пока что здесь хорошо. Можно отдохнуть от рутины прожитых лет. Но.... Глаза Агарь наполнились слезами: "Но я здесь совсем одна. И снова незнакомец покачал головой. Он нежно тронул Агарь за плечо и помог ей подняться. Агарь, служанка Сары, твоя жизнь была тяжелой, и легче она не станет. Ты должна служить своей госпоже Саре. И дать этому миру своего ребенка. Измаил будет его имя и оно означает "Бог слышит". Бог слышит тебя и знает о твоих страданиях. Твой ребенок вырастет - свободный и непокорный, как дикий осел. Он не останется незамеченным. Дети и внуки будут напоминать об этом. В недоумении Агарь посмотрела на свой живот, затем на лицо незнакомца и обратно. Она попыталась представить себе это: своего сына Измаила, который станет отцом большого семейства. И как она сама сидит старая и седая в палатке, перед которой играли и смеялись два десятка правнуков. На сердце Агарь вдруг стало легче. Какое обещание! Никто так не может говорить. Кто ты такой, чтобы говорить мне это? Ангел? Она хотела спросить об этом. Но когда оглянулась, она снова была одна. Ее слышал только источник. Прохладная, свежая вода бурлила, живая и непрерывная. Агарь омыла лоб и руки. Затем она сложила руки в чашу и выпила воду большими глотками. Вкус был восхитительным. Она почувствовала себя свежей и ожившей. Глубоко вдохнув, она прошептала: "Он, благословен, Он, нашел меня. Он благословен, он заботится обо мне. Аллилуйя! Агарь возвела руки к небу и закричала: Ты - Бог, Который видит меня. Меня- хотя я просто рабыня. Меня - даже когда я одна в пустыне. Меня - даже когда нет ответа на мои вопросы. Агарь взяла свой бурдюк и наполнила его водой до краев. Она подумала, что эта вода из источника Живого, того Кто видит меня. С этим я вернусь домой.

Проповедь - Predigt

Ты - Бог, Который видит меня

Дорогие братья и сестры,

"Ты - Бог, который видит меня", - эти слова сделали ее знаменитой. Они всегда будут ассоциироваться с ее именем. Бесчисленное множество людей благодарны за одну эту фразу, сказанную с рабыней Агарь: "Ты Бог, видящий меня". Эти слова близки многим. Не только сейчас, но и на протяжении тысячелетий. Я представляю себе людей, которые могли бы произнести эту фразу: Крепостной крестьянин из Средневековья, пытающийся прокормить свою семью: "Ты - Бог, который видит меня". Королева, брошенная мужем в небытие: "Ты - Бог, который видит меня". Поденщик, у которого мало шансов на успех: "Ты - Бог, который видит меня".

Быть замеченным... Агарь не нуждается в том, чтобы быть на виду, как мы это понимаем в наш век средств массовой информации. Речь идет не об аплодисментах многочисленных зрителей. Или о сравнении количества подписчиков в Instagram. В случае с Агарь имеется в виду одиночество. Путь, который она выбрала, кажется, подошел к концу. Смысла жизни больше нет и смерть ей кажется предпочтительнее. Вдруг она слышит вопросы: откуда ты? Куда ты идешь? Кто это, кто интересуется ею? Да, есть человек, которому не безразлично, как у нее идут дела. Эти вопросы открывают дверь. Теперь она может рассказать, как и что произошло. Она может найти слова для того, что бы объяснить, что происходит внутри у нее. Кто говорит? Просто так? Или это ангел? Агарь быстро находит ответ на этот вопрос: это Бог. Бог интересуется ею. Очевидно, что Бог видит её путь. Тот, Кто сотворил небо и землю, обращает внимание на ее жизнь. Это важно для неё. Это возможно? Да. Агарь видит это и говорит: "Ты - Бог, который видит меня".

Откуда ты и куда идешь?

Когда я смотрю на жизнь людей, о которых мы слышали на этом служении, я умолкаю... Мелькает многогранность жизни. Счастье. Радость жизни. Свобода. Любовь. Песня "Da wohnt ein Sehnen tief in uns" (Есть тоска глубоко внутри нас) передает все это всего в нескольких куплетах. Однако у жизни есть и другая сторона жизни: она также может быть трудной. Трагичной. Несправедливой. Непостижимой. Без перспектив. Есть одна вещь, которую я желаю - и я, вероятно, также могу сказать - чего мы, как община, желаем: чтобы люди, которые в настоящее время испытывают темную сторону жизни, встретили кого-то, кто задаст именно эти вопросы: Откуда ты и куда идешь? На эти вопросы каждый может что-то ответить. Знаете ли вы, что помогает рассказывать? Хорошо, когда кто-то сидит напротив тебя, слушает тебя. Когда кто-то просто находится рядом. Вы можете поделиться тем, что вас беспокоит. Что огорчает. Или злит. Что понимаете или не понимаете. Может быть, и то, чего вы стыдитесь. Или чего

боитесь. Любой, кто поступает таким образом, показывает, что вы важны. Твоя жизнь имеет значение и я слышу твои вопросы. Я здесь. Я рядом с тобой. Бог сказал Агарь: вот я. Я рядом с тобой. И Агарь поняла и сказала: «Ты Бог, видящий меня».

Да, это твоя жизнь

История Агарь рассказывается во все времена и по всему миру, потому что это была не просто беседа. Кое-что произошло. Ощущение, что есть кто-то, кто видит ее, придавало ей смелости. Тот факт, что Бог смотрит на нее не очень блистательную жизнь, тронуло ее. Агарь обретает вновь жизненную энергию, потому что как оказалось: ее жизнь важна для великого Бога, который отвечает за весь мир.

Не все проблемы были решены сразу. Но Агарь смогла встать и почерпнуть воды из источника. Которая подействовала на нее, как вода из источника вечной жизни. У Астерикса было свое волшебное зелье, которое делало его непобедимым. Агарь не нужно было слишком много. Ей было достаточно глотка из этого источника. Она смогла вдруг сказать: "Да, теперь я готова к тому, что грядет". Говоря сегодняшними словами, можно было бы сказать: Теперь она знала, что эта жизнь - моя жизнь. Неважно, как она выглядит. И Бог говорит на это "да". Она найдет свой путь. И она сможет пройти по нему.

Господи, будь рядом

Я уже говорил: когда я смотрю на жизнь людей, о которых мы слышали на этом служении, я замолкаю. Этому есть причина. Потому что не всем так повезло, как Агарь. Не каждый находит силы для жизни в пустыне.. Некоторые ищут годами, десятилетиями. Другие скитаются по миру и не находят способа принять помощь. Некоторые даже бросают свою жизнь на произвол судьбы. Это заставляет меня замолчать. Но не совсем. Как христиане, мы всегда можем представить Богу то, что нами движет. Мы можем отдать все в руки Божьи, когда находимся в затруднительном положении. Я хотел бы присесть на минутку - говоря метафорически - рядом с Агарь. И рядом со всеми людьми, которые знают такие ситуации, как Агарь. Я бы помолчал. А затем тихонько помолился:

«Боже, благослови нас, защити нас, и да пребудь с нами Бог на нашем пути.

Будь источником и хлебом в пустыни, да благослови нас.

Будь источником и хлебом в пустыни, да благослови нас. (ЭГ 171.1),

Аминь.

Заключительная молитва - Schlussgebet

Предложение 1 – Vorschlag 1

Ты - Бог, Который видит меня.
Я хочу в это верить.
Я хочу доверять тебе. Помоги мне, Господи, сделать это!

Ты - Бог, источник доброты и терпения.
Когда сталкиваются различные привычки, стили жизни и мнения. Когда близость раздражает, а терпение к другим людям дается с трудом.
Когда каждый видит в первую очередь себя.
Господи, помилуй.

Ты - Бог, источник милосердия
Когда я не преуспеваю в том, что было бы важно для меня, и должен другим.
Когда люди враждебно относятся друг к другу.
Когда я не слышу Тебя.
Господи, помилуй.

Ты, Бог, являешься источником жизни.
Когда путь ведет через пустыню.
Когда повседневная жизнь изматывает и кажется, что все зашло в тупик.
Когда нет доступа к источникам, обновляющими наши силы.
Господи, помилуй.

Ты - Бог, Который заботится обо всех.
Когда мне нужно увидеть, кому я нужен.
Когда мне нужны силы, чтобы быть рядом с другими.
Когда мне необходимо найти нужные слова, чтобы ободрить и рассказать о Тебе.
Господи, помилуй.

Ты - Бог, пришедший в этот мир, чтобы мы не имели страх.
Когда кто-то совсем один.
Когда царят трудности и беспокойство овладевает.
Когда путешествие на этой земле подходит к концу.
Господи, помилуй.

Ты - Бог, дарующий будущее.
Когда я достигаю своих пределов и необходимо покаяние.
Когда тоска заставляет меня отправиться в путь.
Когда мне приходится расставаться с тем, что я люблю.
Господи, помилуй.

Ты - Бог, Который видит меня. Спасибо Тебе сейчас и во все времена!
Аминь.

Предложение 2 – Vorschlag 2

Господь, Бог наш,
мы созерцаем этот мир.
Весь мир. И то что нас окружает.
Мы видим людей близких и незнакомых.
Стариков, молодежь.
Бедных людей, богатых.
Счастливых людей и опечаленных.
Мы думаем о людях.
кто был до нас и кто придет после нас.
И мы взываем к Тебе, Господи.
Ты даешь людям силу.
Ты даешь людям мужество.
Ты вдохновляешь людей.
Ты помогаешь, спасаешь и хранишь.
Будь со всеми нами, с теми, кто здесь. И с теми, о ком мы вспоминаем сейчас.
Мы называем их имена. Мы называем города и места. Сейчас здесь, в тишине.

Тишина

Мы взываем к Тебе: пребудь здесь рядом с нами, Боже.
Аминь.

Übersetzung in Farsi

روایت از کتاب مقدس - Bibelerzählung

هاجر ابتدا فکر کرد که اشتباه شنیده است. در حالی که سارا داخل چادر کار می کرد، او به طور ناباورانه ای جلوی چادر منتظر ماند. آنگاه سارا آمد و وسایل هاجر در دست های او بود. بدون هیچ حرفی، وسیله هارا روی زمین انداخت و رفت. هاجر گفت، اما تو نمی توانی ... هاجر حق می کرد. سارا با صدای سردی حرفشو قطع کرد: من نمیتونم؟ من همسر ابراهیم هستم و تو کنیز من. و این خیلی ساده است: اینجا دیگر جایی برای تو نیست. تو حتما جای کوچکی با همسران دامداران پیدا خواهی کرد. حداقل آنها به زبان تو صحبت می کنند. و وقتی پسر تو به دنیا آمد، یک نفر را بفروشی سراغ ما. شاید ابراهیم آن را بپذیرد. شاید هم نه. خواهیم دید که آیا او بچه ای است که ارزش دارد یا نه.

قلب هاجر در حال تپیدن بود. با چهره ی سرخ، پتو، وسایل و لباس هایش را از روی زمین برداشت. لب هایش را محکم به هم فشار میداد. افکارش پریشان بودو با خود میگفت: این تورا زجر خواهد داد! در آخر من به لطف خداوند صاحب فرزند خواهم شد نه تو! خودت خواستی که صیغه ی او بشوی. و حالا تو نمی توانی خودت با آن کنار بیایی! ابراهیم از این موضوع خشنود نخواهد شد. خواهی دید که مرا از روی زمین محو میکند. من و فرزندم! در این مورد نمی توانی چیزی را تغییر دهی! هاجر بلافاصله به سمت چادر های عقب رفت. به محض اینکه جای جدیدی برای خواب پیدا کرد، دراز کشید. پتو را روی سرش کشید و صورتش را بین دستانش فرو برد. هاجر بی صدا گریست. تنهای تنها. تمام شب. در اولین روشنایی روز او تصمیم خود را گرفت. او مقداری نان، یک مشک آب بسته بندی کرد و همه را در پتو پیچید. سپس او از آنجا رفت و دور شد.

هاجر زمین های حاصلخیز را پشت سر گذاشت و به سمت تپه های سنگی رفت. دور از همه جا، او فقط می خواست دور شود. او تند تند و با عجله قدم میزد. او تازه زمانی که خیلی دور شده بود و یک وادی پرشاخه را در زیر خود دید، کمی مکث کرد. او عمداً برنگشت. هاجر مطمئن بود که مقصر نیست. او سرسختانه ایستاد، پیشانی اش عمیقاً در هم گره خورده بود و با خود میگفت: آیا من تمام این سال ها تمام خواسته هایی که مردم از من خواستند را انجام نداده ام؟ آیا من همیشه کنیزهای دیگر را به خوبی همراهی نکرده ام؟ آیا تا به حال در مورد کار ناله کرده ام؟ من هرگز جرات همچنین کاری را نکردم. من آزاد به دنیا نیامدم و آزاد هم از دنیا نخواهم رفت. اما الان احتیاج به کمی استراحت و احترام دارم. زیرا من، هاجر، اولین فرزند ابراهیم را به او خواهم بخشید! و او این جمله آخر را در میان صخره ها فریاد زد. او که عصبانی شده بود، وسایله را روی کمرش انداخت و شروع به حرکت به سوی دره کرد. او نهر خشک را به سمت شرق دنبال کرد. پاهای هاجر سوخته بودند، هوای گرم نفس کشیدن را دشوار می کرد. او را خورشیدی که گرم و گرمتر میشد، نگران می کرد. اما وقتی که او اولین تیکه های سبز چمن را در پشت یک پیچ پیدا کرد. توانست با خیال راحت تر به راه خود ادامه دهد. او قبل از دیدن چشمه ی آب، صدای آب را شنید. هاجر با دستانش صورت سرخ خود را مرطوب کرد. سپس او خسته روی چمن ها افتاد. بعد از مدتی تنفسش آرام شد. به صخره ای تکیه داد و چشمانش را بست و به خواب فرو رفت.

خورشید در حال غروب بود و سراب تقریباً در سایه بود. آنگاه هاجر صدایی شنید: هاجر! هاجر! کسی او را صدا زد! هاجر بی درنگ از جا پرید و روی پاهایش ایستاد. به طوری که از یک کنیز انتظار میرفت. همان زمان، چیزی

در درون او به پا خواست. هاجر عقب رفت و گوش هایش را پوشاند. او نمی خواست چیزی بشنود. صدای بعدی را دریافت نکرد، اما آنچه بعداً شنید باعث شد چشمانش را بگشاید. دستوری نبود!! سوالی بود: هاجر کنیز سارا از کجا آمده ای و به کجا میروی؟ هاجر حیرت زده دست هایش را پایین انداخت. او با تعجب به موجودی که در مقابلش بود خیره شد. به نظر نمی رسید که انسان باشد. موجود خیلی متفاوتی بود. و هاجر خودش احساس عجیبی داشت. کنیز با تپش قلب با خود فکر میکرد: یکی از من می پرسد چه می خواهم؟ این هرگز برای من اتفاق نیفتاده است! واقعا باید جوابی بدهم!؟

به پایهای خاک آلودش نگاه کرد. برای مدتی بدون اینکه حرفی بزند ایستاد. به ندای درونش گوش کرد و گفت: من از پشت این تپه ها می آیم. از پیش ابراهیم و سارا بانوی من. انجا دیگه برای من جایی وجود نداشت... من دیگه نمیخوام و نمیتوانم فقط به خدمتکار باشم... من میخوام و میتوانم... من باید... به چیز جدیدی پیدا کنم.

هاجر با نگاهی پر از سوال به بالا نگاه کرد، مستقیماً در صورت موجود. چشمان غریبه ای به او خیره شده بود. جدی و صمیمی، مهربان اما بدون وعده های دروغین. سرش را به طور نامحسوسی تکان داد. سپس رنگ از چهره هاجر پرید. خودش را مثل بچه ها جمع کرد. میدونم... هاجر بدون صدا با خودش حرف زد، باید برگردم. اینجا چیزی جز علف و آب نیست - نه غذا، نه آذوقه، نه سقّی. اینجا خوبه واسه ی یک استراحت بعد از مشقت این سالهایم. ولی.... چشمان هاجر پر از اشک شد: اما من اینجا کاملاً تنها هستم.

غریبه دوباره سرش را تکان داد. به آرامی شانه هاجر را لمس کرد و به او کمک کرد تا بلند شود. هاجر، کنیز سارا، زندگی تو سخت بوده و آسان تر هم نخواهد شد. تو باید به سرور خود سارا خدمت کنی. و فرزند خود را به دنیا بیاوری. اسم پسر اسماعیل خواهد بود. "خدا میشوند" یعنی خدا به تو و مصائب تو گوش فرا می دهد. فرزند تو بزرگ خواهد شد، قوی و سرکش مانند یک الاغ وحشی. او نادیده گرفته نخواهد شد. فرزندان و نوه هایت این را به تو یادآوری می کنند.

هاجر با ناباوری و تعجب به شکمش نگاه کرد، سپس به چهره غریبه و دوباره به پشت سرش. او سعی کرد تصور کند: پسرش اسماعیل، که پدر یک خانواده بزرگ می شود. و چگونه خود او، پیر با موهای سفید، در چادری که در آن نوه هایش باهم بازی می کنند و می خندند، نشسته است. قلب هاجر به ناگه آرام گرفت. عجب وعده ای! کسی همچین حرف هایی را بیهوده به کسی نمیگوید! تو کی هستی که این ها را به من می گویی؟ یک فرشته؟ او می خواست این ها را از او بپرسد. اما وقتی هاجر به اطراف خود نگاه کرد، هیچ کسی نبود او دوباره تنها شده بود. فقط صدای چشمه را می شنوید. آب خنک و شیرین سرزنده و بی وقفه می جوشید. هاجر پیشانی و دستانش را خیس کرد. سپس با دستانش جرعه ی بزرگی آب نوشید. طعمش خوشمزه بود. او احساس شادابی و سرزندگی می کرد. هاجر نفس عمیقی کشید. او زمزمه کرد: او مرد ستایش شده ای بود، او مرا پیدا کرد. او، ستایش شده است، به من اهمیت می دهد. سپاس و تشکر به درگاهت پروردگارم! هاجر دستان خود را به سوی آسمان دراز کرد و فریاد زد: تو خدایی هستی که مرا می بینی. منی که یک خدمتکاری بیش نیستم. منی که در بیابان تنها هستم. منی که هیچوقت هیچ پاسخی برای سؤالات من وجود نداشته.

هاجر مشک آب را برداشت و آن را تالیه پر کرد. با خود همچنان فکر میکرد: این آب از چشمه ی زنده ای است که مرا می بیند. با آن رهسپار خانه میگردم، تو خدایی هستی که مرا میبینی.

موعظه - Predigt

تو خدایی هستی که مرا میبینی

خواهران و برادران عزیز،

تو خدایی هستی که مرا می بینی، این سخنان او را به شهرت رساندند. شما همیشه با نام او در ارتباط خواهید بود. افراد زیادی هستند که از این گفته ی هاجرکنیز قدردانی می کنند: «تو خدایی هستی که مرا می بینی.» این سخنان شامل حال خیلی ها میشود. نه فقط در حال حاضر ، بلکه از هزاران سال پیش میتوان افرادی را تصور کرد که این جملات را با خود تکرار کرده باشند، مانند: مزرعه داری از قرون وسطا که تلاش می کند تا از خانواده خود حمایت کند: "تو خدایی هستی که مرا می بینی." ملکه ای که توسط شوهرش بی دلیل مورد ستم قرار میگرفت: "تو خدایی هستی که مرا می بینی." کارگر روزمزدی که شانس زیادی برای موفقیت ندارد: «تو خدایی که مرا می بینی».

دیده شدن... هاجر، محتاج دیده شدن نبود آنطور که ما تصور میکنیم. موضوع دیده شدن در مقابل عموم و تشویق شدن نیست. یا مانند رقابت در تعداد فالوورهای اینستاگرام. در مورد هاجر، موضوع تنهایی و منزوی بودن مطرح است. راهی را که او طی کرده به نظر می رسد به پایان رسیده باشد. زندگیش آشفته به نظر می رسد و انگار مرگ از زندگی به او نزدیک تر است. ناگهان او سؤالاتی را می شنود: از کجا میایی؟ کجا میروی؟ او برای کسی اهمیت دارد؟ بله، کسی هست که برایش مهم است که حال او چطور است. مطرح شدن این سؤالات مانند این میماند که یک دری به رویت باز شود. حالا او می تواند توضیح دهد که چگونه این اتفاقات برایش افتاده است. او می تواند کلماتی را برای بیان آنچه در درونش می گذرد پیدا کند. چه کسی آنجا صحبت می کرد؟ آیا صحبت های پوچ و بیهوده ای بودند؟ یا فرشته ای بود؟ هاجر به سرعت پاسخ این سوال را می دهد: خدا است، او خدا بود. خدا از حال و احوال او می پرسد. خدا راهی که برای او در نظر گرفته را جلوی چشم او گذاشته است. او که آسمان و زمین را آفرید مراقب زندگی او است. آیا او برای خدا واقعا مهم است. آیا این می تواند واقعیت داشته باشد؟ بلی. هاجر این را می بیند و می گوید: تو خدایی هستی که مرا می بینی.

از کجا آمده ای، به کجا خواهی رفت؟

وقتی به زندگی افرادی که داستانشان را در این مراسم عبادتی شنیده ایم نگاه می کنم، سکوت میکنم... تنوع زندگی چشمگیر است و نظر را به خود جلب میکند. خوشبختی. لذت بردن از زندگی. آزادی. عشق. سرود "در درون ما یک اشتیاق عمیقی زندگی می کند" همه ی اینها را تنها در چند بیت بیان می کند. اما زندگی روی دیگری هم دارد، زندگی می تواند دشوار، غم انگیز، ناعادلانه و غیر قابل درک هم باشد. من یک آرزوی قلبی دارم و حتی می توانم بگویم که همه ی ما به عنوان یک جامعه مسیحی آرزوی آن را داریم ، آن این است : افرادی که در حال حاضر جنبه تاریک زندگیشان را تجربه می کنند و نا امید هستند با کسی ملاقات کنند که دقیقاً این سؤالات را از آنها بپرسد: از کجا آمده ای؟ کجا میخواهی بروی؟ هرکسی می تواند به این سؤالات جوابی بدهد. آیا شما هم تا به حال این تجربه را داشتید که وقتی کسی موضوعی را برای شخص دیگری توضیح می دهد ، همه چیز برای او آسان تر میشود و خودش را سبک تر حس میکند؟ خیلی حس خوبی به وقتی یکی روبه روی شما می نشیند، به حرفتان گوش می دهد و با شما همراهی می کند. وقتی کسی پیش شماست می توانید به او بگویید چه چیزی شما را آزار می دهد. چه چیزی شما را غمگین و

سار باشید . یا از چیزی ترس دارید! اگر کسی فضایی مناسب به این شکل را برای صحبت کردن با شخصی فراهم می کند، به او نشان می دهد که :تو برای من ارزشمند و مهم هستی . زندگی تو برای من مهم است، من سوالات و دغدغه های تو را می شنوم. من برای تو اینجا هستم، من در کنار تو ایستاده ام. خداوند هم ی این ها را به هاجر گفت: من اینجا هستم. من در کنار تو ایستاده ام و هاجر فهمید و گفت: تو خدایی هستی که مرا می بینی. **بله، این زندگی تو است.**

داستان هاجر در همه ی زمان ها و در تمام کشورهای جهان روایت می شود، زیرا این فقط یک داستان ساده نیست. اتفاق مهمی افتاده است . حس اینکه، کسی آنجا است که او و زندگی ساده ی او را می بیند به او جرات داد. خود او از این واقعیت متأثر شده بود که خدا به زندگی او نگاه می کند ، زندگی ای که اصلاً پر زرق و برق نبود. هاجر انرژی دوباره ای برای زندگی خود می گیرد زیرا این را تجربه می کند که زندگی او برای خدای بزرگ که صاحب و مسئول کل جهان است مهم است.

همه مشکلات او به یکباره حل نشد. اما هاجر توانست برخیزد و از چشمه آب بگیرد . آبی که مانند آبی از چشمه حیات ابدی بر او اثر می کرد. شخصیت کارتونیه آستریکس معجون جادویی خود را داشت که او را شکست ناپذیر می کرد. اما هاجر به این مقدار زیاد نیاز نداشت. یک جرعه از این چشمه برای او کافی بود. ناگهان او توانست بگوید: **بله، اکنون برای چیزی که قرار است اتفاق بیفتد آماده هستم.** با وجود حرف های امروز شاید بتوان گفت: حالا او می دانست که ، این زندگی زندگی او است. مهم نیست که چه شکلی داشته باشد! خداوند به آن می گوید **بله.** او راه خود را پیدا و آن را دنبال خواهد کرد

خداوندا نزدیک باش

قبلاً گفتم، وقتی به زندگی افرادی که در این مراسم عبادتی شنیده ایم نگاه می کنم، سکوت می کنم. دلیلی خاصی برای آن وجود دارد. زیرا همه به اندازه هاجر خوش شانس نیستند. همه در مسیر زندگی در صحرا قدرت برای ادامه پیدا نمی کنند. برخی سال ها و دهه ها در جستجو هستند. و بعضی ها به واسطه دنیا گمراه می شوند و راهی برای دریافت کمک نمی یابند. و برخی حتی زندگی، جان خود را دور می اندازند. این ها باعث میشه که به فکر فرو روم و سکوت کنم! به عنوان مسیحی، ما همیشه می توانیم آنچه که ما را به حرکت در می آورد، به حضور خدا بیاوریم. وقتی به ته خط رسیدیم می توانیم همه چیز را به دست خدا بسپاریم. من فقط می خواهم در تصوراتم یک لحظه در کنار هاجر بنشینم. و در کنار همه افرادی که موقعیت هایی مانند هاجر را تجربه کرده اند.

من می خواهم سکوت و سپس آرام دعا کنم

خداوند ما را برکت دهد، از ما محافظت کند و در همه ی راه های زندگیمان همراه ما باشد

در مصیبت بیابان سرچشمه و نان ما باش، خداوندا با برکت خودت کنار ما باش.

در مصیبت بیابان سرچشمه ی ما و نان ما باش، با برکت خودت کنار ما باش. (سرود پرستشی EG 171.1)

آمین

دعای پایانی - Schlussgebet

پیشنهاد 1 - 1 - Vorschlag

تو خدایی هستی که منو میبینی
چقدر دوست دارم که این را باور کنم.
چقدر دوست دارم به تو اعتماد کنم خدایا کمک کن تا بتوانم به تو اعتماد کنم!
تو خدایی هستی سرشار از خیر و برکت و بردباری
وقتی عادت های مختلف ، برنامه های زندگی و نظرات مختلف با همدیگر برخورد می کنند.
وقتی نزدیکی زیاد آزاردهنده است و صبوری با افراد دیگر دشوار است.
وقتی همه اول فقط خودشان را می بینند.
بخشش داشته باش و همدل ما باش خداوندم سرورم.
تو خدایی پر از رحمت و همدلی هستی
اگر در آنچه برایم مهم است موفق نشدم و مدیون دیگران شدم.
وقتی مردم با هم دشمنی می کنند.
وقتی گوشم به روی تو بسته است
بخشش داشته باش و همدل ما باش خداوندم.
خدایا تو منبع زندگی هستی
وقتی راه زندگی ما از بیابان می گذرد.
وقتی زندگی روزمره طاقت فرسا است و به نظر می رسد همه چیز به بن بست رسیده است.
وقتی به منبعی که نیروی ما را تجدید می کند دسترسی نداریم.
بخشش و همدلی داشته باش سرورم.
تو خدایی هستی که برای همه مهم هستی.
وقتی من باید ببینم چه کسی به من احتیاج دارد.
وقتی احتیاج به قدرت دارم که بقیه را کمک کنم.
وقتی کلمات مناسبی باید پیدا کنم که شجاعت در دل دیگران بیندازم و از تو سخن بگویم.
بخشش و همدردی داشته باش خداوندم .
تو خدایی هستی که بر دنیا چیره شده ای، برای اینکه ما ترسی نداشته باشیم.
وقتی کسی کاملاً تنها است.
وقتی شرایط بد همه چیز را احاطه کرده.
وقتی راهی دیگر در روی این کره خاکی وجود ندارد.
بخشش و همدردی داشته باش خداوندم .
تو خدایی هستی که آینده را به ما میبخشی.

وقتی دلتنگی باعث می‌شود که من بشکنم.
وقتی باید چیزی را که دوست دارم رها کنم
بخشش و همدردی داشته باش خداوندم .
تو خدایی هستی که منو میبینی امروز و برای همیشه از تو سپاسگذارم!
آمین

پیشنهاد 2 - 2 Vorschlag

سرورم، خدای ما
ما به دنیا نگاه می کنیم
به جهان گسترده. و دنیا در آستانه ما است.
ما مردم را دور و نزدیک می بینیم.
پیرها، جوانان.
مردم فقیر، افراد ثروتمند.
مردم شاد، مردم نگران و غمگین.
ما به فکر مردمی هستیم
که پیش از ما وجود داشته اند و پس از ما می آیند.
ما به تو نگاه می کنیم، خدا.
تو می توانی افراد را قدرتمند کنی.
تو می توانی به مردم شجاعت بدهی.
تو می توانی الهام بخش مردم باشی.
تو می توانی کمک کنی، ما را نجات دهی و از ما محافظت کنی.
همراه با همه ی ما باش، با ما که اینجا هستیم. و با آنهایی که اکنون به آنها فکر می کنیم.
ما به تو اسامی را می گوئیم ما مکان های آنها را نام می بریم همینجا در سکوت .

سکوت

ما از تو خواهش میکنیم: خدایا کنار ما باش، همراه و نزدیک ما باش.

آمین